



Győri Ítéltábla

Mf.V.30.004/2021/7.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú Horváth Antal Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Horváth Antal János ügyvéd Cím3) által képviselt Felperes1 (Cím2) felperesnek – Gaálné dr. Mátyás Marietta ügyvéd (Cím5) által képviselt Alperes1 (cím1) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetése iránt indított perében a Győri Törvényszék 2020. december 15. napján kelt 61. M.70.005/2020/4. szám alatti ítéletével szemben a felperes által 5. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 42.835 (negyvenkettőezer-nyolcszázharmincöt) forint másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla megállapítja, hogy a 137.100 (egyszázharminchétezer-egyszáz) forint feljegyzett fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást tekintette irányadónak az alábbiak szerint.

[2] A felperes 2010. június 1. napjától állt alperesnél munkaviszonyban gépi varrónő munkakörben. A felperes munkaviszonya 2018. augusztus 31. napjával közös megegyezéssel történő megszüntetését kezdeményezte 2018. augusztus 24. napján. Az alperes a közös megegyezéssel való munkaviszony megszüntetéséhez nem járult hozzá, ezért a felperes felmondással kívánta megszüntetni munkaviszonyát 2018. október 3. napjával. A felperes 2018. szeptember 12. napjától 2018. október 3. napjáig táppénzes állományban volt. Az alperes 2018. szeptember 20. napján azonnali hatályú felmondással megszüntette a felperes munkaviszonyát arra hivatkozva, hogy a felperes a munkaviszonyával kapcsolatos szándékos kötelezettségszegést követett el, mivel betegállományba kerüléséről, orvosi kiírásáról nem tájékoztatta az üzemvezetőt, munkára nem jelent meg. Az üzem dolgozói többször keresték lakásán a felperest, de nem volt otthon, látták a városban kocsikázni, továbbá felperes a varrodáról, illetve munkatársairól becsmérlő, sértő kijelentéseket tett, amit mások tudomására is hozott.

[3] A felperes pontosított kereseti kérelmében 50 nap felmondási időre 357.280 forintot, két havi végkielégítésként 428.736 forintot és kártérítésként 927.408 forintot igényelt az alperestől, továbbá kérte az alperes perköltségben való marasztalását, azzal, hogy jogi képviselője ÁFA körbe tartozik. A felperes szerint az alperes azonnali hatályú felmondása jogellenes volt, mivel azt valótlan indokokra alapította. A felperes szerint 2018. szeptember 12. napján Név1 élettársa útján értesítette az alperest betegségéről. Állítása szerint nem „kocsikázott” betegsége alatt a városban, csupán orvoshoz ment autóval. A felperes szerint nem tett sértő, becsmérlő kijelentéseket az alperesre és munkatársaira.

[4] Az alperes a kereset elutasítását, és felperes perköltségben való marasztalását kérte, a csatolt költségjegyzék alapján. Álláspontja szerint valóság, jogszerűek voltak a felmondási indokok, a felperesnek felrótt magatartások kellő súlyúak voltak, és megalapozták az azonnali hatályú felmondást. Az alperes úgy nyilatkozott, hogy a felperes folyamatosan becsmérlő, szidalmazó kijelentéseket tett az alperesi szövetkezetre és munkatársaira is, amit szintén tanúkkal kívánt igazolni.

[5] Az elsőfokú bíróság 4. sorszámú ítéletével a felperes keresetét elutasította, kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperes részére 86.937 forint perköltséget, megállapította, hogy a perben feljegyzett 104.325 forint kereseti illetéket az állam viseli.

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletét a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 64. §, 66. § (1)-(2) bekezdései és a 78. § alkalmazásával hozta meg.

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában rögzítette, hogy az azonnali hatályú felmondás első indokát - mely szerint a felperes a munkaviszonyával kapcsolatos szándékos kötelezettségszegést követett el, azzal, hogy betegállományba kerüléséről, orvosi kiírásáról nem tájékoztatta az üzemvezetőt, munkára nem jelent meg - nem ítélte valósnak. A második felmondási indokot nem tekintette okszerűnek, mivel a felperes azon magatartása, hogy keresőképtelensége idején nem tartózkodik otthonában, az utcán közlekedik nem a munkaviszonyával kapcsolatos kötelezettségszegés.

[8] Az elsőfokú bíróság tanú1, tanú2, tanú3, tanú4, tanú5 tanúk egybehangzó nyilatkozatai alapján megállapította, hogy a felperes folyamatosan kötekedett munkatársaival, gúnyolta őket, és az alperes rossz hírét keltette az azonnali hatályú felmondást megelőző két hétben. Ezért a harmadik felmondási ok kapcsán, - mely szerint a felperes a varrodáról, illetve munkatársairól becsmérlő, sértő kijelentéseket tett, amit mások tudomására is hozott - megállapította az elsőfokú bíróság, hogy az megalapozott.

[9] Az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy ha több felmondási indok közül egy is jogszerűnek, azaz valósnak, világosnak és okszerűnek minősül (Mt. 78. §), megalapozza az azonnali hatályú felmondást (MK.95. állásfoglalás).

[10] A felperes határidőben előterjesztett fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján akként, hogy a másodfokú bíróság adjon

helyt a felperes keresetének és marasztalja az alperest a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés szerinti perköltségben, azzal, hogy a jogi képviselő ÁFA körbe tartozik. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét Pp. 369. § (3) bekezdés a) és c) pontjában foglaltak alapján határozta meg.

[11] A felperes fellebbezésében hivatkozott az Mt. 6.-7. §-aira. Fellebbezésében előadta, hogy az alperes indítványára meghallgatott tanúk konkrétan egyetlen napot sem határoztak meg, amikor a felperes velük szemben sértően viselkedett volna. A felperes előadta, hogy huzamosabb időn keresztül fennálló munkaviszonya alatt egyszer sem részesítette figyelmeztetésben munkatársaival szemben tanúsított magatartása miatt. A felperes hivatkozott arra, hogy az alperes elnökével és leányával bizalmas viszonyban volt, és ők sem jelezték felé, hogy a munkaviszonnyal kapcsolatos magatartása hibás lenne.

[12] A felperes szerint az elsőfokú eljárás során nem nyert bizonyítást, hogy a felperes kinek tett olyan megjegyzést az alperesre, aki emiatt nem vállalt munkát az alperesnél.

[13] A felperes szerint az elsőfokú bíróság ítéletét elfogult tanúk vallomására alapította, mivel tanú1 alperes elnökének lánya, tanú4 az alperes elnökségi tagja, tanú2, aki folyamatos munkabér „előlegkérő” az alperesnél. Az elsőfokú bíróság ítéletében nem indokolta, hogy miért mellőzte azon tanúk vallomásait, akik az alperestől függő tanúkéval ellentétes vallomást tettek, mivel már nem állnak munkaviszonyban alperessel, és elfogulatlanul tudtak nyilatkozni.

[14] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, a felperes a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) bekezdés a) pontja szerinti perköltségben való marasztalását kérte, azzal, hogy az alperes jogi képviselője ÁFA mentes.

[15] Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást mindre kiterjedően felderítette, és a tanúvallomásokból helyes következtetést vont le. Az alperes szerint a felperes összeférhetetlen magatartását az ítéletben hivatkozott tanúk teljességgel alátámasztották, mivel az alperes rendkívüli felmondását közvetlenül megelőző időszakról csak az ott dolgozó személyek tudtak nyilatkozni, akik már nem dolgoztak az alperesnél, azok nem.

[16] A felperes fellebbezése megalapozatlan.

[17] Az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított tényállásból helytálló jogkövetkeztetésre jutva utasította el a keresetet. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítélete indokaival egyetértett, azokat részletesen megismételni nem kívánja azokat az alábbiak szerint egészíti ki.

[18] Az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdésben írtakat nem sértette meg, a bizonyítékokat okszerűen értékelte, a hivatkozott anyagi jogszabályokat is helyesen értelmezte és alkalmazta.

[19] Az elsőfokú bíróság a tanúk vallomása alapján helyesen jutott arra a megállapításra, hogy a felperes az azonnali hatályú felmondást megelőző időszakban rendszeresen tett becsmérő megjegyzéseket munkatársaira, ezért nem életszerű, hogy a tanúk dátum szerint pontosan meg tudják határozni, hogy melyik kijelentés mikor hangzott el.

[20] A felperes kifogásolható magatartásával összefüggő tényeket a tanúvallomások alátámasztották. Az ezekkel ellentétes tartalmú tanúvallomásokból nem következik, hogy azok a tanúvallomások megalapozatlanok, mivel a tanúk nem azonos időben és térben tartózkodtak együtt a felperessel. Így az ő vallomásaik nem alkalmasak arra, hogy megcáfolják a felperes összeférhetetlen magatartását, és kétséggé tegyék az elsőfokú bíróság által megállapított tényeket.

[21] A felperes fellebbezésben tett azon hivatkozására, hogy az elsőfokú bíróság által értékelt tanúk vallomásai elfogultak voltak a másodfokú bíróság hivatkozva a következő bírói gyakorlatra (Kúria Mfv.I.10.251/1999/2., Kúria Mfv.I.10.014/2009/3., Kúria Mfv.III.10.584/2017/3.) rögzíti, hogy önmagában az, hogy a munkaügyi perben meghallgatott tanú a munkáltató alkalmazásában áll, vagy részére más jogviszonyban munkát végez elfogultságot nem jelent. Az elsőfokú bíróság figyelmeztette a tanúkat a hamis tanúzás következményeire, és a tanúk úgy nyilatkoztak, hogy elfogulatlanul tudnak tanúvallomást tenni. Az elsőfokú eljárás során a tárgyalási jegyzőkönyvekből kitűnően az elfogultságot illetően semmilyen körülmény nem merült fel. Mindezek miatt a másodfokú bíróság álláspontja szerint azok a tanúvallomások, amelyek a felperesre nézve nem voltak kedvezőek nem voltak kirekeszthetőek.

[22] Mindezekre tekintettel a felperes fellebbezésében előadottak – azok megalapozatlanságára tekintettel – az ítélet megváltoztatására nem adnak okot, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet helybenhagyta és a Pp. 383. § (1) és (2) bekezdés alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

[23] A másodfokú bíróság az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 83. § (1) bekezdésében foglaltak alapján kötelezte a felperes ügyvédi munkadíjából álló perköltsége viselésére. A munkadíj összegét az IM rendelet 3. § (5) bekezdés alapján állapította meg a másodfokú bíróság azzal, hogy a megállapított munkadíj ÁFÁ-t nem tartalmaz.

[24] A másodfokú bíróság a Pp. 101. § szerint rendelkezett az eljárási illeték viseléséről, melynek összegét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdés a) pontja figyelembevételével 1.713.424 forint pertárgyérték alapján állapította meg. A pereszes felperes a munkavállalói költségkedvezmény megállapításáról és érvényesítésének szabályairól szóló 73/2009. (XII. 22.) IRM rendelet alapján és a Pp. 525. § (1) és (3) bekezdései szerint munkavállalói költségkedvezményre jogosult, ezért a felperes által le nem rótt illeték az állam terhén marad.

[25] A Pp. 365. § (1) bekezdése szerint az ítélettel szemben nincs helye fellebbezésnek.

Dr.Mózsa Gábor s.k.
Dr.Sarmon Hedvig s.k.
a tanács elnöke
bíró

Dr.Bartus Erika s.k.
előadó bíró